

MANDUŠEVAC*

SLAVKO MIHALIĆ

Körülállják, hallgatnak s – látnak.
Van, aki lemegy a lépcsőkön, s fémpénzt vet
a vízbe, vagy a kőlapra a közepén,
aztán visszatér, vagy nem tér vissza.
Az idegen is szeretné megtudni,
mi itt a látnivaló voltaképpen, ha már annyira
látszik, hogy nem is kell látni.
Pénzt vet ő is, és zavartan érzi,
hogy pénzt dobó keze megrándul,
mintha ki akarna szakadni. Ámulva kérdi:
micsoda édes ajakkal illetett meg
engem a víz, micsoda mély pillantást
vetett rám ez a kő?
S a fiúcska, ki hirtelen szomjúságot
érezett, de erőt is, hogy ellenálljon
neki, szépen megmagyarázhatná,
ha tisztában volna a szavakkal:
ez itt Átjáró. Ezen a szerény
helyen, hol a nemrég nagy munkálatok
során élő forrást találtak, láthatod,
hogy a történelem egy nagy sétatér
csupán. És ne csodálkozz,
ha evezősuhogást hallasz: sokan
mentek itt be, és még többen jönnek ki. A holtak
oly közel vannak itt hozzánk, mint az ingünk.

ÁCS Károly fordítása

* Felújított kútforrás Zágráb főterén